

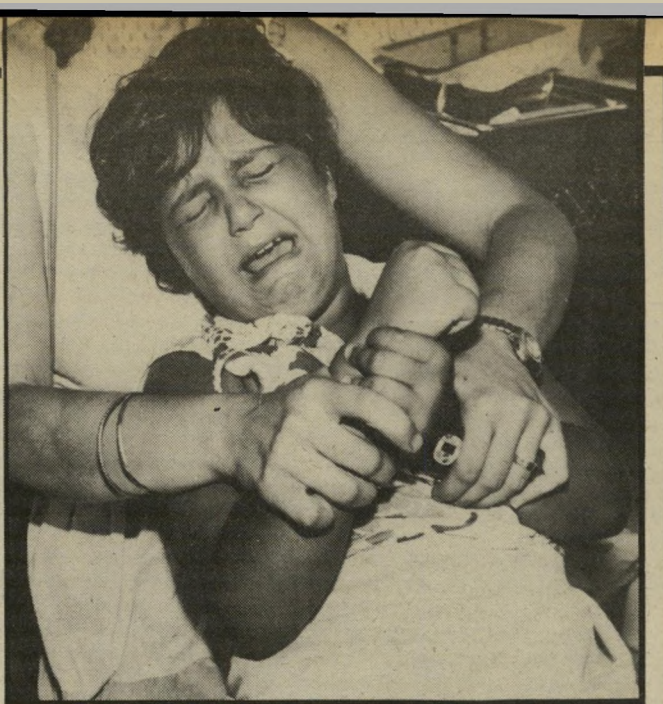
(המשך מעמוד 7)

רחמה, עומדת המישלחת לכלול של נביל שעת, גם הוא דיפלומט בכיר של אש"ף, המקורב לערפאת, ואת חתאם חוסייני, בן המישפחה הירושלמית המפורסמת. הפועל כנציגות אש"ף בארצות-הברית. חוסייני הופיע לא פעם באסיפות של אנשי-שלום יש-ראליים בארצות-הברית, וגם לצידם, כשהוא משמיע דיעות בזכות הסדר-שלום. הרבר לא הפריע למכונת-התעמולה של שימעון פרס להדליף השבוע לעיתונים שחוסייני הוא אדם "בעל דיעות קיצוניות", ואותו הדבר נאמר גם על ח'אלד אל-חסן.

בחירת המועמד השישי למישלחת היא מתחכמת במיוחד: צאלח תעאמי, רה, בעלה של רינה, מלכת-ירדן לשעבר, ומי שהיה האסיר הפלסטיני הבכיר במחנה אליאצאר. תעאמרה כבש אז את ליבם של הקצינים הישראליים, שראו בו איש-צבא אמיתי. הם הקפידו לכבדו והתייחסו אליו כאל קצין בכיר, שבנוי-מלחמה.

השאלה היא מדוע מיוחסת חשיבות כה רבה לפגישה האמורה להתקיים בין מישלחת של אישים ירדניים ופלסטיניים ובין פקיד אמריקאי, כשאין לפגישה מטרה מעשית כלשהי, ואין היא כגדר "משא ומתן". רישמית כבר הודיעה ממשלת ארצות-הברית שאין כפגישה כזאת הכרה באש"ף, חלילה. חשיבות הפגישה טמונה בתיקנות הגרולות שהסלפי טינים עצמם תולים בה.

אחרי שיאר ערפאת וחבריו עברו דרך ארוכה כדי לשכנע את עמיתיהם

המונים נהרו לתחנת-החיסון: יעברו שבועות עד שייודע מי חולה ומי לא

בהלה בקוריות

רק ילדים שנולדו בין ינואר 1976 לר-צמבר 1980. מסעודה לוי לא ידעה אם לצחוק או לבכות. בנה נולד ב-30 בדצמבר 1975. יומים בלבד לפני היום הקובע. ה-1 בינואר 1976 קיבל לפתע, בעיני אמה מודאגת, משמעות גורלית. היא ניסתה להתווכח. איש לא התייחס לרבריה. "אלו הן ההוראות", השיבו לה בקצרה, וכבר הפשילו את מיכנסיו של ילד נוסף.

* מכיוון שצהבת מסוכנת לנשים הרות, שעובריהן עלולים להיפגע, הזרזו בתחנה זאת והקדימו לחסן את 180 הנשים הרות הרשומות בה.

זו התשובה שקיבלו ההורים לשאלותיהם. מרביתם ביקשו לדעת מדוע הילדים הקטנים יותר אינם מתחסנים, או מדוע הם-עצמם מופקי רים למחלת הצהבת. הורים שהיו מודאגים במיוחד היו רשאים לקנות את החיסון כבתי מירקחת פרטים, להביאו אל התחנה ולחסן את ילדיהם או את עצמם. מחיר מנת-חיסון: 14 אלף שקל.

מי יכול להוציא 140 אלף לירות על חיסון? שאלה ראומה עוזרי, וממילא, כבר כיום השני בבוקר לא נותרה בכל איזור חיפה אפילו מנת-חיסון אחת. "אז למה זה צריך להיות בצורה כזו? (המשך בעמוד 36)

הפינקס הצהוב: לבני 5 עד 10 בלבד

מועמד סניורה לא זבוב מול פיל

ואת המוני העם הפלסטיני לעלות על דרך פרגמטית של שיחות-שלום, הם מוכרחים עכשיו להוכיח כי דרך זו מובילה להישגים כלשהם. ואם לא להסכמת ישראל להידבר עם אש"ף, הרי לפחות לצעדים אמריקאיים כאותו כיוון.

שום מנהיגות סלסטינית פרגמטית, הדוגלת בסיתרון מרתי, לא תחזיק מעמד אם לא תוכל להצביע על שום הישג שהוא. במקורם או במאוחר היא תיסול, ובמקומה תבוא הנהגה קיצונית, שתשליך את כל יהבה על המאבק המזווייץ. זו תתחבר עם הגורמים המבקשים לחקוק את ישראל מעל פני המפה — כמו מועמד קראפי הלובי האיתי-אללה רוחאללה חומייני האיראני. כל המזמחים מבינים זאת. לכן יש כיום בצמרת האמריקאית קולות המייעצים לפתוח בהידברות זו, גם על אפה ועל חמתה של ממשלת-ישראל.

זה ידוע גם לשימעון פרס וליצחק שמיר. כרגע הם פועלים ככל כוחם כדי להחניק יוזמה זו בעודה באיכה. מול פני הסכנה שגם ברית-המועצות תשנה את יחסה לישראל ותציע את החזרת השטחים הכבושים תמורת שלום ועליית יהודים — הופך טרופוד היוזמות הפוליטיות לתפקיד מרכזי ורחוף של ממשלת-ישראל.

אין אדם מתאים יותר לכך מאשר יצחק שמיר, כאשר שימעון פרס מעניק לו גיבוי.

אם הילדים יחלו: בחילות וצבע צהוב בעיניים ובעור

שרה ליבוביץ

עירנו מאירה פנים להרגלים, כתב אלבר קאמי בהדבר. משפחה מגיית-הדבר בעיר אוראן שלחוף-הים האלג'ירי, השתבשו ה-הרגלים הקבועים, ובעיר השתרר פחד. כך קרה השבוע בקריית-ים שליד חיפה. מבין 35 אלף תושבי הקרייה, חלו כאלפים כדיונטריה, אך הבריאו, והנה ניחתה עליהם אימת הצהבת. במשך שלושה ימים, שהוכרו כימי-חיסון ממלכתיים, נהרו אלפים מתושבי הקרייה לתחנה לבריאות-המישפחה.

ההורעות הרישמיות חזרו ואמרו כי התחנה תפתח לקהל בשעה 8 בבוקר. בשעה 7 כבר המתינו 20 אמהות, על ילדיהן, בפיתחה של התחנה המקומית, אחת משלוש.

במקום שבו כולם מכירים את כולם, אי-אפשר היה להניח לאמהות להמתין במשך שעה שלמה, עד למועד הפתיחה הרשמי. וכך, בשעה 7.15, פתחה האחות רבורה את רלתות התחנה. עד לשעה 8.30 הגיעו 62 הורים וילדיהם, מצוידים בפנקסי-חיסונים.

בפתחו של חדר-ההמתנה ניצבה עוברת התחנה. היא הציצה בפניקסי-החיסונים הצהובים. חלקם של הילדים הופנה אל כיסאות חדר-ההמתנה. האחד רים נשלחו לבתיהם. כי הוחלט לחסן